

DE SPRINTER COLUMNS

DE SPRINTER
COLUMNS

Irene Janssen

Auteur: Irene Janssen

Bezorgd door: Jaap Spies en Erie van Ojen-Steenkuijl

ISBN: 9789402169003

© Irene Janssen-Buijs

Voorwoord

Uit de colofon van de SPRINTER:

Sprinter is het informatieblad voor medewerkers en studenten van de Hogeschool Drenthe.

Sprinter bevat o.a. mededelingen en artikelen van de medezeggenschapsraad, het College van Bestuur, docenten en anderen. Sprinter verschijnt elke laatste werkdag van de maand behalve in juli.

De Column is onder meer bedoeld om hete hangijzers op prikkelende wijze ter discussie te stellen. De redactie kan zich voorstellen dat een onderwerp u aan het hart gaat. In dat geval nodigt zij u uit uw mening op schriftelijke wijze kenbaar te maken.

De redactie van de Sprinter bestond in september 1999 uit zes personen, waaronder Irene Janssen en Erie Steenkuijl. Zij tweeën bleven de Sprinter trouw tot en met het laatste nummer dat verscheen in december 2005.

De columns van Irene geven een inkijkje in de wereld van een kleine hogeschool in een kleine provincie. Vanuit haar positie als bestuurssecretaris overziet zij de habitus van de 'grijze dakduiven' met grijze pakken. Zij kent als geen ander de bestuurlijke wereld van de hogescholen, onder andere als secretaris van OSHiNe (Overleg Secretarissen van Hogescholen in Nederland'). Maar zij kent ook de wereld van de gewone docent en van het NOP (Niet Onderwijzend Personeel), zoals dat vroeger werd aangeduid, de steeds belangrijker wordende Service Unit. De columns geven een tijdsbeeld van de eerste jaren van de eenentwintigste-eeuw,

maar de lezer kan in menige column de actualiteit herkennen.

De column was het meest geliefde of gehate onderdeel van de Sprinter. Er waren collega's die tegen het eind van de maand onrustig rondliepen in het voorportaal, hopen een proefdruk of zoiets te bemachtigen. Sommigen louter nieuwgierig naar wat Irene nu weer had bedacht. Anderen nerveus zich zorgen makend over de inhoud van de immer verrassende column.

Ik herinner me een collega die echt kwaad is geworden. Die in een e-mail zijn echtgenote als kenner opvoerde. Zij vond de betreffende column heel aardig. Hij vond, ook een kenner van ironie en humor, de stijl wel sterk, maar de inhoud verwerpelijk. De arme man zag de zelfspot niet die toch uit alles spreekt.

De column werd goed gelezen. Uit een vestiging van de HD buiten Emmen kwam een anonieme reactie op een taalfout, iets met een 't'. Met een grote markeerstift was de fout aangegeven: '... wordt je blikveld wel eens beperkt'. Die 't' hoort er niet! Docenten hebben overal verstand van! De reactie van Irene was kort en bondig: 'daar zak je broek van af!'.

Regelmatig kwamen er ook positieve reacties binnen bij de redactie. Er werd zelfs geklaagd over het ontbreken van de column in de Sprinter nummer 97. U hebt geen reden tot klagen: zie de 'Stoelendans' op bladzijde 64.

En ja, een waarschuwing is op zijn plaats. In de columns worden soms namen genoemd of gesuggereerd die soms betrekking hebben op bestaande personen. Dat was ook de bedoeling, maar of het beweerde op waarheid en niets dan de waarheid berust is de vraag die aan de lezers van toen en van nu wordt overgelaten. Uit een andere e-mail: "Het zou zelfs als een eer gezien kunnen worden herkenbaar in een column

te mogen figureren. Dan heb je tenminste niet voor niets geleefd”.

De laatste bijdrage in dit boekje is geen echte column. Het is een afscheid van de eerder genoemde redactie. Met weemoed nemen Irene en Erie afscheid van een periode. Het is voorbij. De Sprinter is ter ziele. Helaas betekende dat ook het einde van de columns uit het gulden tijdperk.

Jaap Spies,
oud-docent en fan van het eerste uur
jaapspies@home.nl

Emmen, 25 oktober 2017

1 Oploskoffie

Wanneer ik 's ochtends op mijn werk kom, is het eerste waar ik op af ga de koffie. Meestal heeft Roelof al gezorgd dat de koffie klaar staat, heerlijk. Maar ook de andere medewerkers kunnen er wat van! Want, het is niet anders, ook in koffie blinkt de Hogeschool Drenthe uit. Onze onvolprezen hogeschool is er natuurlijk niet alleen voor de koffie. Nee, wij zijn bezig met projectonderwijs zodat onze junior professionals (vroeger geheten leerlingen, vervolgens studenten; het is maar dat een ieder weet waar ik het over heb!) leren te leren.

Nu is het mij bekend dat in hbo-land er een wirwar aan opleidingen bestaat en ik heb er dan ook alle begrip voor dat onze junior professionals door de bomen het bos niet meer zien. Sommige denken dan ook dat zij in Emmen de Hogere Sloopopleiding volgen. Ik moet zeggen, zelfs in die opleiding boeken we onverwacht goede resultaten. Kapotgeslagen stoelen, meubilair bewerkt met mes, platgetrapte colablikjes, kortom een eindeloze rij sloopcases van hoog gehalte.

Ook de wisselwerking met het bedrijfsleven is er mee gediend, zowel de afvalverwerkende sector als de leverancier van meubilair constateren een vergroting in de omzet. Ik heb mij laten vertellen dat het teamwerk uitstekend is. Wat mij echter wel zwaar tegenvalt is, dat deze teams nog niet zover zijn, dat zij via de daarvoor geëigende kanalen hun begeleider (vroeger geheten leraar, later docent het is wederom maar dat u het weet) betrekken bij hun voortgang. De deelnemers lopen immers geen enkel risico: een begeleider is er voor het proces en zal kijken of er goed wordt samengewerkt en of de hogere vaardigheden tot wasdom komen. De begeleider moet verder zijn mond houden. Wie natuurlijk niet hun mond kunnen houden zijn de mensen van de technische- en

huishoudelijke dienst. Goed beschouwd hebben zij een deel van de docentfunctie overgenomen. Helaas, ze zijn er niet blij mee. Wat heeft dit nu allemaal te maken met koffie? Ik zal het u zeggen. Ik vernam uit een van onze sectoren een briljant voorstel: het goede voorbeeld! Medewerkers mogen in het vervolg geen koffie meer meenemen naar de werkplek. De oplossing voor het probleem! Junior professionals zullen dit gedrag volgen met alle positieve effecten van dien. Oploskoffie dus!!!

Uit de Sprinter 74 van september 1999

2 Synergie en de kleine lettertjes

In het land van organisatiegoeroes ontstaat met enige regelmaat een hype. Zo was het een tijd lang bon ton het woord synergie te gebruiken om mensen en organisaties in beweging te krijgen. Binnen de kortste keren nam iedereen het woord in de mond. Het kon zelfs voorkomen, dat het woord diende als dekmantel om gewoon al dan niet met je vriendjes je eigen gang te gaan.

Van synergie is sprake wanneer $1 + 1 = 3$. Ik weet zeker, dat het waar is, want samen puzzelen gaat een stuk beter, dan ieder voor zich. Het is ook het grote voordeel van werken in groepen, zeker als er inbreng is vanuit verschillende disciplines en als het werkt is het nog leuk ook!

Synergie is echter ook een term die door Moderne Managers wel gebruikt wordt als het gaat om bijvoorbeeld fusie. Het bewijs van het synergetische effect van dergelijke operaties komt mij aanzienlijk minder hard voor. Soms lijkt het erop dat het gaat om het maskeren van het feit, dat bij dergelijke operaties $1 + 1 = 1\frac{1}{2}$. Wat er met het verschil gebeurt blijft vaag.

Toen ik hier zo over nadacht vroeg ik mij af wat eigenlijk het tegenovergestelde is van synergie. Want hoe nuttig en positief het synergetisch effect ook kan zijn, het verdient aanbeveling deze andere kant eens goed te bekijken. Hoe je het ook went of keert $1 - 1 = 0$ en zeker in financiële aangelegenheden kan deze waarheid hard aankomen. Zo kun je met geld wel geld verdienen bijvoorbeeld op de beurs, maar 0 betekent in financiële zin toch gewoon niks, nada, niente of geen cent te makken. Nul is de zogenaamde bottom line. Ik spreek in dit geval liever niet over deadline want dat klinkt zo macaber. Hoewel, dit begrip heeft de laatste tijd ook aan een merkwaardig soort inflatie geleden. Dacht ik eerst nog dat het ging om de eindstreep, in het afspraken circuit

lijkt het meer te duiden op onenigheid. Of is dat in feite hetzelfde? Maar dit terzijde.

Waar leiden deze overweging nu eigenlijk naar toe, zult u zich afvragen. Het gaat mij erom, dat het nog altijd zo is, dat studenten bij onvoldoende prestaties hun studiefinanciering moeten terugbetalen. Dat geldt ook voor hogescholen, die op te grote voet leven. Een hogeschool die niet op de portemonnee past kan gemakkelijk in een vrije val terechtkomen. In HBO land hebben ze voor dergelijke financiële noodgevallen een zogenaamd vangnet. Sommigen denken dan aan een zachte landing; hooguit een achterste (liefst van een ander) met het uiterlijk van biefstuk tartaar, maar in mijn meest angstige momenten ziet het vangnet er toch verdacht veel uit als gemaakt van gewapend beton. Met het oog op de fijngevoeligen onder ons zal ik de vergelijking met de vleesindustrie maar niet verder maken.

Synergie, enthousiasmeren, ontknevelen, bestedingsvrijheid en -blijheid, ik juich het allemaal toe, maar mensen let wel op de kleine lettertjes en houdt goed in de gaten wie uiteindelijk de rekening betaalt. Want die kleine lettertjes, die staan vast.

Uit de Sprinter 75 van oktober 1999